

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složené z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. V. V.**, proti žalovaným: **1) vláda České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 8, **2) Vojenské zpravodajství**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, **3) Bezpečnostní informační služba**, se sídlem Nárožní 1111/2, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 17 A 36/2022-9,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaným 1) – 3) se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

[2] Stěžovatel se zásahovou žalobou domáhal, aby městský soud rozhodl, že:
„I. Zásah žalované vlády ČR, vůči žalobci spočívající v tom, že dala v době kolem konce měsíce února 2022 doporučení zájmovému sdružení právnických osob sdružení CZ.NIC, z.s.p.o., se sídlem Milešovská 1136/5, Praha 3 – Vinohrady, PSČ 130 00, IČO: 679 85 726, jako provozovateli registru doménových jmen.cz k zablokování osmi webů a to: 1) Protiproud.cz, 2) Prvnizpravy.cz, 3) Aeronet.cz, 4) Ceskobezcenzury.cz; 5) Voxpopuliblog.cz, 6) Czechfreepress.cz, 7) Exanpro.cz a 8) Skrytapravda.cz a CZ.NIC následně tyto weby plně zablokovalo a znemožnilo tak žalobci právo na svobodný přístup k informacím publikovaných na citovaných webech byl nezákonný.“

II. Zásah žalovaného Vojenského zpravodajství, vůči žalobci spočívající v tom, že dala v době kolem konce měsíce února 2022 doporučení zájmovému sdružení právnických osob sdružení

CZ.NIC, z.s.p.o., se sídlem Milešovská 1136/5, Praha 3 – Vinohrady, PSČ 130 00, IČO: 679 85 726, jako provozovateli registru doménových jmen.cz k zablokování osmi webů a to: 1) Protiproud.cz, 2) Prvnizpravy.cz, 3) Aeronet.cz, 4) Ceskobezcenzury.cz; 5) Voxpopuliblog.cz, 6) Czechfreepress.cz, 7) Exanpro.cz a 8) Skrytapravda.cz a CZ.NIC následně tyto weby plně zablokovalo a znemožnilo tak žalobci právo na svobodný přístup k informacím publikovaných na citovaných webech byl nezákonný.

III. Zásah žalovaného Vojenského zpravodajství a Bezpečnostních informací, vůči žalobci spočívající v tom, že dalo v době kolem konce měsíce února 2022 doporučení mobilním operátorům a to: 1) T-Mobile Czech Republic, a.s., se sídlem Tomíčкова 2144/1, Praha 4 – Chodov, PSČ 184 00, IČO: 649 49 681, 2) O2 Czech Republic a.s., se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 – Michle, Za Brumlovkou 266/2, PSČ 140 22, IČO: 601 93 336, a 3) Vodafone Czech Republic a.s., se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5 – Stodůlky, PSČ 155 00 a uvedené obchodní společnosti jako provozovatelé telekomunikačních sítí následně ve svých mobilních sítích zablokovali přístup k osmi webům a to: 1) Protiproud.cz, 2) Prvnizpravy.cz, 3) Aeronet.cz, 4) Ceskobezcenzury.cz; 5) Voxpopuliblog.cz, 6) Czechfreepress.cz, 7) Exanpro.cz a 8) Skrytapravda.cz a CZ.NIC a znemožnilo tak žalobci právo na svobodný přístup k informacím publikovaných na citovaných webech byl nezákonný.“

[3] **Městský soud** dospěl k závěru, že stěžovatelem napadené úkony správních orgánů nejsou pojmově zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., proto žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[4] Městský soud podotkl, že sám stěžovatel úkony orgánů veřejné moci označuje jako doporučení, případně jako stanovisko či instrukci. Zdůraznil, že doporučení představuje pouze určitý podnět orgánů veřejné moci, který adresát tohoto podnětu nemusí nikterak respektovat, a proto pouhé vydání doporučení nemůže být zásahem. V daném případě bylo čistě na vůli správce domény CZ. NIC a na mobilních operátorech, zda nezávazné doporučení orgánů veřejné moci vyslyší či nikoli. Městský soud konstatoval, že žaloba neobsahuje nic, co by indikovalo veřejně mocenský (vrchnostenský) charakter předmětného doporučení; rozporované doporučení nemůže být pojmově zásahem. Současně dodal, že i kdyby se o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. jednalo, nelze shledat, že by směřoval přímo proti stěžovateli, tedy že by se jím deklarovaný zásah týkal jeho veřejných subjektivních práv; stěžovatel nebyl provozovatelem předmětných domén, resp. nic takového netvrdil, dovolával se pouze možnosti přijímat z dotčených internetových stránek informace. K tomu soud podotkl, že i při vědomí zaručení práva na přijímání informací, jakožto odrazu svobody projevu, nelze dovodit veřejné subjektivní právo jednotlivce na přijímání informací z konkrétní internetové stránky; obzvláště to platí za situace, kdy získání obdobných či dokonce stejných informací je jednotlivci umožněno skrze jiné prostředky moderní komunikační společnosti. Je obecně známo, že veškeré internetové stránky, jejichž „vypnutí“ stěžovatel rozporoval, byly nadále dostupné pod jinými koncovkami, tj. na jiných internetových doménách. Uživatel internetu, který chtěl tyto informace nadále přijímat, je tedy mohl nadále snadno získat. Obdobné informační kanály byly nadále dostupné na rozličných sociálních sítích, takže česká internetová doména s koncovkou „.cz“ nebyla jediným zprostředkovatelem přijímání těchto informací. Stěžovatel přitom netvrdil, že by marně zkoušel získat předmětné informace jiným

pokračování

způsobem, pouze obecně brojí (až způsobem připomínajícím *actio popularis*) proti skutečnosti, že dotčené internetové stránky nebyly po určité době provozovány.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatel tvrdí, že žalované orgány veřejné moci se nemohou zprostit odpovědnosti za zablokování webů, neboť k jejich zablokování vydaly doporučení (stanovisko, instrukci) a jedná se o projevy veřejné správy; neplatí tedy eventuální možný názor, že s vypnutím webů žalované orgány veřejné moci nemají nic společného a jedná se o záležitost a odpovědnost sdružení CZ. NIC, z.s.p.o. a mobilních operátorů. Stěžovatel v žalobě uvedl, že po zásahu žalovaných nemůže přijímat informace, které by jinak přijímat chtěl a mohl, čímž je porušováno ústavně zaručené veřejné subjektivní právo stěžovatele na informace a dále veřejné subjektivní právo stěžovatele na svobodné vyhledávání a přijímání informací, dále v žalobě vyjádřil přesvědčení, že bylo porušeno jeho ústavně zaručené veřejné subjektivní právo na to, že státní (veřejnou moc) lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, přičemž žalované orgány veřejné moci nejednaly podle zákona. Na závěr žaloby stěžovatel uvedl, že se věnuje věci ve svém volném čase, kterého má málo, raději by se věnoval jiným věcem, což platí i pro kasační stížnost, nicméně má za to, že je nutno postup orgánů veřejné moci podrobit soudnímu přezkumu.

[6] Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného usnesení, což zdůvodňuje mimo jiné tím, že v projednávané věci bylo fakticky okopírováno odůvodnění jiného usnesení městského soudu č. j. 14 A 39/2022-14, čímž došlo k porušení práva na důvěryhodnou justici a řádné soudní řízení. Stěžovateli je zřejmé, že soudní řád správní v § 103 písm. a), b), c) a d) stanoví důvody kasační stížnosti, přičemž opisování usnesení mezi důvody kasační stížnosti neplatí. Nicméně takový důvod kasační stížnosti z procesní opatrnosti uplatňuje s tím, že se de facto jedná o porušení ústavně zaručeného práva na řádné soudní řízení.

[7] Stěžovatel je přesvědčen, že došlo k porušení ústavně zaručeného práva stěžovatele na řádné soudní řízení z důvodu nevhodného veřejného výroku předsedy vlády České republiky prof. Petra Fialy, Ph.D. LL.M. a to: „*Provozovatelé vypnuli jednoznačně proruské weby. Mluvit o cenzuře je hloupé.*“ (viz článek „*Petr Fiala: Provozovatelé vypnuli jednoznačně proruské weby. Mluvit o cenzuře je hloupé*“, zveřejněný v deníku FORUM 24 dne 25. dubna 2022). Článek „*Petr Fiala: Provozovatelé vypnuli jednoznačně proruské weby. Mluvit o cenzuře je hloupé*“, zveřejněný v deníku FORUM 24 dne 25. dubna 2022, byl následně dne 25. dubna 2022 zveřejněn na oficiálním webu politické strany Občanská demokratická strana. Stěžovatel zastává názor, že pokud předseda vlády se veřejně jednoznačně de facto vyjádří, že „*zablokování webů nebylo cenzurou proto, že jsou proruské s tím, že opak tvrdit je hloupé*“ je tím porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na řádné soudní řízení, neboť který soud (senát, soudci) by judikoval, že zablokování webů bylo nezákonným zásahem a nepřipustnou cenzurou a vystavil se tak hodnocení ze strany předsedy vlády, že je fakticky hloupý? Výrok lze rovněž kvalifikovat jako zastrašování moci soudní a de facto každého, kdo by si nyní dovolil podat žalobu proti zablokování webů anebo toto alespoň tvrdit. Stěžovatel nemůže ani plně přisvědčit názoru, že zablokování případných proruských webů není a nemůže být cenzurou a nemůže být ani samostatným legitimním důvodem pro jejich zneprístupnění.

[8] Nedostatek podmínky řízení spatřuje městský soud v tom, že ze strany stěžovatele není vyličené přípustitelné (plausibilní) tvrzení nezákonnosti zásahu. Podle stěžovatele však městský soud ve věci zaujal nesprávný právní názor; neboť měl zvážit, zda stanovisko či instrukce, případně doporučení může být nezákonným zásahem již samo o sobě, což neučinil. Dle stěžovatele i stanovisko, žádost, instrukce vlády může být nezákonným zásahem. Nebylo čistě na správci domén a mobilních operátorech, zda vládě a dalším žalovaným vyhoví, neboť jak známo, vláda je nejmocnějším orgánem v zemi a případný soudní přezkum její činnosti je zdoluhavý. Nezákonný zásah tedy nemusí být pouze formou příkazu či rozkazu. Soudní judikatura se dávno ustálila na tom, že nezákonným zásahem může být i nejmenování soudce ze strany prezidenta republiky. Městský soud v Praze nepochybně dobře ví, že zavazování a nátlak ze strany vlády, případně zjevná hrozba silou nebo újmou vůči provozovatelům internetové domény nebo mobilním operátorům by byla trestným činem. Ostatně ani právní řád neumožnil provozovatele domény anebo mobilní operátory příkazem či jinak nutit k zablokování webů, a proto vládě a žalovaným nezbylo, než použít tzv. doporučení. Vlastně ani nebylo skutkově zjištěno, zda šlo o doporučení v pravém slova smyslu, a mělo být k tomu vedeno dokazování. Stěžovatel poukazuje rovněž na vyjádření nejvyššího státního zástupce JUDr. Igora Stříže, že veřejná prohlášení, která vyjadřují podporu vedení Ruska, mohou být posuzována jako trestný čin; provozovatelé internetových domén se tedy cítili ohrožení ve smyslu, že nezablokování webů může být posuzováno jako trestný čin.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že se jednání žalovaných nedotýká jeho veřejných subjektivních práv s tím, že při vědomí zaručení práva na přijímání informací, jakožto odrazu svobody projevu, nelze dovést veřejné subjektivní právo jednotlivce na přijímání informací z konkrétní internetové stránky. Dle stěžovatele bylo porušeno jeho veřejné subjektivní právo získávat informace ze zablokovaných webů, jednání žalovaných, de facto cenzuru, nelze omlouvat tím, že si lze sehnat údajně stejné informace jinde. Stěžovatel neví nic o tom a tvrdí, že není pravdou, že by bylo možné sledovat zablokované weby pod jinou koncovkou, a městský soud to ani nijak blíže nedoložil a neodůvodnil. Tato argumentace městského soudu je nepřezkoumatelná a v podstatě výsměchem všem, kteří se snaží o fairové projednání věci s cílem zabránit cenzuře.

[10] Žalovaná 1) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s ohledem na charakter stížnostních námitek nepovažuje za nezbytné se k obsahu kasační stížnosti vyjádřit; postup městského soudu považuje za správný. V posuzovaném případě městský soud setrval na dříve prezentovaných závěrech, od kterých se nikterak neodchýlil. Vydáním napadeného usnesení byla podle žalované zachována ustálená rozhodovací praxe soudu a principy předvídatelnosti soudního rozhodnutí či ochrany legitimního očekávání účastníků a tím také ústavně chráněné právo na spravedlivý proces. Žalovaná navrhuje, aby soud rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti.

[11] Žalovaný 2) ve vyjádření uvedl, že z jeho strany nebyly vůči stěžovateli činěny žádné zákonem předpokládané kroky (definované jako zásah, pokyn nebo donucení); je tedy přesvědčen, že stěžovatel nemá a ani neprokazuje žalobní legitimaci k podání předmětné žaloby. Zcela se ztotožňuje s rozhodnutím městského soudu, který své rozhodnutí v odůvodnění řádně vysvětlil; napadené rozhodnutí zcela respektuje současnou právní úpravu, a proto jej považuje za věcně správné.

pokračování

[12] Žalovaný 3) se rovněž ztotožnil s napadeným usnesením městského soudu, kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

[13] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že pravidla pro řízení před správními soudy nejsou samoučelná. Právě naopak, jsou toliko nástrojem k dosažení vlastního účelu správního soudnictví, a sice nalezení práva a poskytnutí účinné ochrany subjektivním právům jednotlivce, do nichž veřejná správa zasáhne svým jednáním v rozporu se zákonem. To je smyslem soudní ochrany.

[16] Nejvyšší správní soud již několikrát zdůraznil, že smyslem a účelem soudní ochrany před nezákonným jednáním veřejné správy je poskytnout jednotlivci účinný prostředek obrany, a to zásadně bez ohledu na formu, kterou veřejná správa jedná. Takový právní prostředek musí dokázat nezákonnému jednání či postupu zabránit, děje-li se, včetně toho, aby veřejnou správu donutil konat tam, kde konat má, anebo nezákonné jednání odstranit, událo-li se již. Byla-li by totiž možná soudní ochrana pouze vůči některým formám nezákonného jednání veřejné správy (typicky formálním rozhodnutím), bylo by pro běžného zákonodárce velmi jednoduché se jí vyhnout tím, že by tu část činnosti veřejné správy zaměřené proti jednotlivcům a dotýkající se jejich základních práv, kterou by chtěl vyjmout ze soudní ochrany, uskutečňoval ve formách této ochrany nepodléhajících (viz rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, bod 15).

[17] Soudní kontrola, tedy i kontrola zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto lze napadnout pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě. Veřejná správa je pak v pozitivním vymezení definována (Hendrych D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, C. H. Beck, 2003) jako „*činnost, při jejímž výkonu jsou správní úřady (orgány) vázány ve své činnosti nejen právními předpisy, ale též rozhodnutími vyšších úřadů*“ (orgánů). I když to neplatí např. pro samosprávnou činnost, platí takové vymezení nesporně pro největší část veřejné správy, totiž státní správu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004-69).

[18] Rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014-58, č. 3257/2015 Sb. NSS, v této souvislosti vyslovil, že „*[p]ojem správního orgánu je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční - správním orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium.*“

[19] Jak konstatoval zdejší soud ve výše uvedeném usnesení, u orgánů veřejné moci je nutno rozlišovat jednak institucionální uspořádání, jednak vymezení kompetencí. Vymezením kompetencí se rozumí to, jakým způsobem, v jakých oblastech a vůči komu se jednání veřejné moci projeví „navenek“, tedy v právní sféře jednotlivců či v dopadu na veřejné hodnoty a veřejný zájem. Znamená to v první řadě vymezit, jakými prostředky lze vůči jednotlivci jednat, a tedy zasáhnout do jeho práv a povinností; dále to znamená vymezit, na jaké sféry společnosti může pravomoc dopadnout (např. na jaké věcné oblasti, na jakou část území státu; na jaký okruh osob; na jakou fázi procesu rozhodování nebo jiného zasahování do práv a povinností jednotlivců či procesu prosazování veřejných hodnot či veřejného zájmu).

[20] Zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou rozhodnutími ani pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Aby tedy nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Tyto podmínky však stěžovatelem tvrzený zásah nesplňuje. Pro poskytnutí soudní ochrany je podstatné, aby bylo v první řadě označeno a najisto postaveno jednání veřejné správy, které je předmětem žaloby jednotlivce (jeho obsah, rozsah, důsledky aj.).

[21] Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, pokud je zjevné a nepochybné, že namítané jednání nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., byť by tvrzení byla pravdivá, je třeba žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, nicméně zrušovací důvody se týkaly výhradně určení okamžiku pro počátek běhu lhůty pro podání zásahové žaloby; tato otázka není v projednávané věci nastolena. Závěry rozšířeného senátu stran naplnění pojmových znaků zásahu tak nebyly zrušovacím nálezem Ústavního soudu dotčeny; lze z nich proto vycházet i v nyní posuzované věci. Městský soud v tomto směru dospěl ke zcela správnému závěru, že doporučení orgánů veřejné moci, v nichž stěžovatel spatřuje nezákonný zásah, představují pouze podnět, který adresát tohoto podnětu (správci webů či mobilní operátoři) nemusí nikterak respektovat, a proto pouhé vydání doporučení nemůže být zásahem. Tyto subjekty nejsou ve vztahu k žalovaným v žádném vztahu podřízenosti, úkony, které stěžovatel napadá (vyslovená doporučení) je nijak nezavazují, nejsou proto ani vymahatelné.

[22] Jak zcela správně konstatoval již městský soud, pouze za situace, kdy by správní orgány zavazovaly třetí osoby k určitému postupu či by je varovaly před možnými negativními důsledky, pokud by doporučení nevyhověly, by soud mohl seznat, že se jedná

pokračování

o akt veřejné správy směřující proti jednotlivci, který je způsobilý zasáhnout sféru jeho práv a povinností. Žádný takovýto právní akt však stěžovatel neoznačuje; vyjma kusého konstatování o existenci zásahu, v žalobě nikterak podrobně neargumentoval splněním pojmových znaků zásahu dle § 82 s. ř. s.

[23] Kromě podmínky, že se musí jednat o zásah související s činností správního orgánu v rámci jemu dané kompetence, je třeba, aby zásah směřoval přímo vůči stěžovateli; v daném případě však doporučení byla adresována subjektům od stěžovatele odlišným; byť lze připustit, že stěžovatel by mohl (za předpokladu, že by se skutečně pojmově o zásah jednalo) být dotčen zprostředkovaně. Samotná doporučení (tvrzený zásah) nesměřovala přímo proti stěžovateli, stěžovatel nebyl provozovatelem předmětných domén, resp. nic takového netvrdil, dovolával se pouze (ne)možnosti přijímat z dotčených internetových stránek informace. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že i při respektování ústavním pořádkem zaručeného práva na informace, jakožto odrazu svobody projevu, nelze dovodit veřejné subjektivní právo jednotlivce na přijímání informací z konkrétní internetové stránky. Samotnými doporučeními, která stěžovatel napadá, nebylo stěžovateli právo na informace upřeno, neboť ze strany žalovaných nebylo vyhlášeno „informační embargo“ na všechny sdělovací či komunikační prostředky a informační kanály.

[24] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu souladný se zákonem i ustálenou judikaturou. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí č. j. 7 As 155/2015-160, konstatoval, že existují různé typy zásahů, přičemž nezákonný může být 1) již samotný *správní úkon*, tzn. nařízení či faktické započetí určitého jednání veřejnou správou, nebo 2) nezákonný není samotný správní úkon, ale *způsob provádění* správního úkonu překročil zákonem vymezené mantinely (např. intenzivní exces při provádění místního šetření), popř. 3) zásah překročí zákonem vymezené mantinely určené plynutím času, poté lze hovořit o *nezákonném trvání* jednání veřejné správy (např. nepřiměřeně dlouhá daňová kontrola, během níž dochází k průtahům, tedy přímé nečinnosti nebo jen k účelově prováděným úkonům, tedy předstírané činnosti). Než však k výše nastíněným úvahám lze přikročit, je třeba si ujasnit, zda jednání, jež je označováno za nezákonný zásah, se vskutku událo, a jaké jsou relevantní okolnosti, za nichž se tak stalo, tedy jakou má napadený akt povahu a čeho se týká. Soud si proto musí v první řadě ujasnit, jaké jednání veřejné správy stěžovatel označuje za nezákonný zásah.

[25] V případě stěžovatele se zcela zjevně o žádný z uvedených typů zásahů nejedná, a to již jen z toho důvodu, že doporučení není správním úkonem, který by správní řád vůbec jakkoli definoval. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje pravdivost tvrzení stěžovatele, na jejichž podporu stěžovatel argumentuje řadou listin a webových odkazů, z povahy věci však učiněná doporučení zásahem být nemohou. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za nutné provádění jakéholi dokazování v tomto směru. Jinými slovy, ani provedení důkazu by nic nemohlo změnit na závěru, že udělená doporučení žalovaných nemohou být pojmově zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., natož zásahem nezákonným. Není v tomto řízení na místě polemika o tom, zda se jednalo o doporučení vhodná, účelná a správná, a hodnotit projevy premiéra Petra Fialy; v žádném případě se však nejednalo o akty správní, ale de facto o „politická vyjádření“.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost napadeného usnesení z důvodu „převzetí“ části odůvodnění z jiného rozhodnutí městského soudu, a to za situace, kdy soud rozhodoval o skutkově i právně obdobné věci téhož stěžovatele. Odkazem na judikaturu, jakož i případným převzetím na věc dopadajícího odůvodnění ve skutkově stejné či obdobné věci není nikterak stěžovatel zkrácen na svých právech; ostatně stěžovatel krom konstatováním porušení práva na řádné soudní řízení neuvádí, v jakém směru byl na svých právech v řízení postupem soudu zkrácen. Pouze spekulativně polemizuje o tom, zda senát nyní rozhodující účelově vyčkával na rozhodnutí jiného senátu, etc. Tato polemika je zcela irelevantní.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou. Městský soud při posuzování věci postupoval zcela v souladu se zákonem, vycházel z ustálené judikatury, z jejíhož rámce nevybočil, přezkoumatelným způsobem vyložil, z jakých úvah vycházel a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ze spisu nevyplynuly žádné náklady, které by žalovaní vynaložili, proto jim soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu